

Tchoukball-charteret

Spillet udelukker enhver stræben efter prestige, hvad enten den er personlig eller kollektiv.

På det personlige plan skal en spillers holdning indebære respekt for enhver anden spiller, uanset om det er en modstander eller en holdkammerat, uanset om vedkommende er stærkere eller svagere.

Da spillet er åbent for alle færdighedsniveauer, uanset om de er medfødte eller tillærte, vil man uundgåeligt møde spillere på alle niveauer; den respekt og hensyntagen, som enhver spiller er berettiget til, forpligter hver enkelt spiller til at tilpasse sin egen tekniske og taktiske adfærd til øjeblikkets omstændigheder.

På det kollektive plan kompromitterer et resultat, uanset hvilket, aldrig nogens omdømme og retfærdiggør frem for alt ikke nogen form for "sektarisme". En sejr kan give glæde, endda fryd, men aldrig en følelse af stolthed. Glæden ved at vinde er en opmuntring; hovmod i sejr bærer i sig en kamp om prestige, som vi fordømmer som en kilde til konflikt mellem mennesker på alle niveauer.

Spillet indebærer en konstant "hengivenhed": for det første konstant overvågning af boldens bevægelser; for det andet objektiv og medfølelse observation af spillerne. Denne hengivenhed er et subjektivt engagement i begivenhederne; det resulterer i, at personligheder bliver "sammenflettet" i det gensidige samspil af reaktioner på spillet:

- Følelsen af holdets kollektive præstation: den binder holdkammerater sammen; den lærer dem at værdsætte og påskønne hinanden; den skaber en følelse af enhed i den lille gruppes indsats.
- Tilegnelsen af holdningerne hos den såkaldte "modstående" gruppe, som man skal spille et strategisk spil imod, men et spil, der under ingen omstændigheder indebærer en følelse af fjendtlighed.
- Enhver spillers primære anliggende skal være stræben efter spillets skønhed. Den universelle erfaring inden for sport er sammenfattet i det almindelige udtryk: 'Smukt spil avler smukt spil'.

Denne indstilling danner grundlaget for tchoukballs sociale etos: den gør det muligt for spillerne at stræbe efter perfektion, mens de altid undgår negativ adfærd over for deres modstandere.

Det er mere end blot en spilleregel; det er et permanent adfærdskodeks, en psykologisk bestanddel af adfærd og grundlaget for social karakter.

Målet er derfor at eliminere konflikt gennem en fælles hensigt: da begrebet "fair play" er forældet, drejer det sig ikke om indrømmelser over for modstanderen, men om fælles handlinger, der binder holdene sammen, hvor det ene holds spilskønhed understøtter og muliggør det andets.

Spillet bliver en social øvelse gennem fysisk aktivitet: det indebærer at samle ressourcer, hvor de bedste spillere påtager sig ansvaret for at "undervise" de mindre dygtige; der findes intet reelt mesterskab, men snarere et kapløb om "færdighed".

Når vi siger, at "de bedste vinder", skal det forstås sådan, at det at "være bedst" opnås gennem kvaliteten af forberedelsen. Det er derfor passende, at resultaterne belønner den indsats, spillerne har lagt for dagen, først individuelt og dernæst som en fælles indsats.

Inden for disse grænser kan og bør en sejr give en normal tilfredshed, ledsaget af respekt for modstanderen.

Sejr bør inspirere modstanderen (til at stræbe efter det samme) frem for at efterlade dem knuste. Vinderne må stræbe efter at skabe dette indtryk. En sund følelse af tilfredshed blandt vinderne er en måde at række ud til taberne på for at opmuntre dem til at fortsætte med at træne effektivt.

Af disse grunde må begrebet "mester" vige for et mere beskedent og bedre egnet begreb: nemlig "vinder".

At spille for at blive bedre: det er den følelse, at sportslig aktivitet skal legemliggøre og fremme. Det er mod denne konklusion, at udøvelsen af tchoukball skal stræbe, fra den mindste venskabskamp til det mest alvorlige opgør 'på topplan'.